

— Нѣтъквы молитвы ли?

— Не.

— Грѣхота е; треба да ся пѣятъ само различни словесія. Има много молитвы добры.

— Е чи кѣкво да пѣд на пр.?

— Та пѣй „Господи помилуй!“ добра молитва е.

— А че азъ не сжмъ калугеръ, отче.

— А ты живѣешъ съ калугеры тѣ, братія та слушжтъ и ся съблазнявжтъ. Не, не, у насъ пѣсны ся не пѣятъ.

И замълчишъ пакъ, и по злѣ завене сърце то отъ мжкы, нервны трыкы заиграятъ по тѣло то; тжй бы и тжртилъ на някадѣ, побягналъ бы и на край свѣтъ тѣ, стига само да е по далечъ отъ тая земя . . .

Мжчително е и това, че не знаешъ, какъ да ся държишъ въ отношеніе къмъ старци тѣ, за да не извикжшъ отъ стърнж тж имъ някакъвъ упрекъ или нѣравоученіе. Сичкы аскеты съ сжровж тж си строгость и подозрителность, виушавжтъ някакъвъ си неволень страхъ; страхъ та е да приказвжшъ съ тяхъ, защото не знаешъ, за кѣкво именно да приказвашъ. Но някога, като приказвашъ съ някой аскетъ, забравишъ ся, отетжлишъ отъ вѣчно-почтителнж тж, пассивнж роля, и попиташъ за нѣщо откровенно: а старецъ тѣ, въ отговоръ на това, или ще ти каже да прочетешъ някое житіе, или нищо нѣма да ти каже, а ще въздхне само; нѣ този оскърбителень въздхъ изеднжшъ ще тя повѣе съ студенинж и откровеннж та ти дума, сама по себѣ си ще примре на языкъ тѣ ти.

Единъ пжтъ, въ еднж отъ мѣнастирскы тѣ библиотеки, азъ нечаяно намѣрихъ няколко книги отъ журналъ тѣ „Маякъ“. Като на старъ пріятель ся зарадвахъ азъ на тия книги, и съ жедность гы прочетохъ отъ корж до корж. При сичко че „Маякъ“ по съдържаніе то си, самъ-си до нѣйдѣ прилича на Св. Горж, нѣ той ми достави много радости минуты, напомни ми роди-